

Aj.I

Laine

R
I
S
T
I

VALGUS

NR. 4

1943.

Lõikest on palju, aga pisut töötegijaid

Mait. 9. 37^h

VAATA, PÖLLUD JUBA VALGED
SÜGIS AINA LÄHENEV,
VILJAS VALJUD TORMI AIGED
TERA NURIEL PUDENEV.

PALJU HÄVIB KULDSET VILJA
TARVIS ON TÖÖTEGIJAJD —
INIMPÖLLULE KES VILJA
LÄEKSID KANDMA VIHKUSID.

KÄRMELT VÕO NÕUD PANE VÕOLE
NOOR VEND, ÕDE SINAGI!
LÄHME RUTTU PÕLLETÖÖLE
ISSAND KUESUB AMLUGI!

LÄHME PALVES, TEMA ANNAB
JÕUDU JA MEID ÖNNISTAB,
RASKUSTEST MEID LÄBI KANNAB
TÖÖS MEID ISE JUHATAB.

Selma Sotnik

Palve lõikuse Issandale

Matt. 9, 38

Tervitan Teid, armsad kaastöölised nooruse küpsetel vaimuväljadel Tartu ja Tallinna kirikunoorte suvepäevade puhul "Risti Valguse" leheküljel.

Neid ridu kirjutades seisan talinisu põllu ääres. On parajasti üks väheseid suure vihma vaheaegu ja tuul painutab täisküpsed viljavälja, nii et puiseks muutunud kõrte otsast variseb maha ammu küpseid teri. Juba palju päevi peaks vili ulu all olema, sest õige lõikuse aeg on mööda. Kuid kurjad sajuilmad takistasid lõikajaid.

Niüd tuleb vanaperemees rutates põllupeenart mööda. Enne kui hakkame kõnelema, ta kitkub nisupäid ja hõõrub peovahel teri välja. Teraselt uurib ta uudsevilja peotäit. Aga siis ta jääb korruga kurvaks ja sõnatult sirutab minu poole just nagu jõuetuks jäänud käe. Tõesti! Kõik vili on rikitud, enneaegu idanenud. Vihm on viljapead kõrre otsas nii läbi leotanud, et nisuterad on lubamata vara pakatanud ja idu välja ajanud.

- Ei tänavu saa õiget leiba, ja seemneviljaks ei kõlba see koguni, muretseb peremees.

- Mis me siis teeme?

- Peaks algama siiski lõikust. Ainult töölisi on vähe ja põld on suur. Kui niidame vilja maha ja vihmahoog jälle tuleb, siis on asi halb.

- Aga algame siis ometi kohe! Ma paner pliatsi kõrvale ja üks tööline on nisupõllul veel juures. Töötame kõvasti, ja kui õhtu eel hakkab jällegi tibama, siis on meie väike tööpere õnnelik, sest suur osa nisupõllust seisab juba rõugus ja seda ei riku vihm enam edasi. Ka vana taluperemehe silma sigib rõõmuhelk. Tema pilk libiseb teatud tööpõllult edasi suviviljale, mis teamal parajasti küpsevad ja oma värsked, veel rikkumata päid maha painutavad.

- Annaks Issand rohkem töötajaid lõikuseväljadele, palvetab peremees ja tema hallid juuksed lehvivad tuules tõuvilja väljadega koos.

Palu ka sina, kaasvõitleja, lõikuse Issandat, et tuleks rohkem töölisi vaimuvilja lõikustööle. Meie rahva noorus liigub praegustel rasketel päevadel vihma ja tuule käes. Vihmas lähevad kaotsi nooruse niivivid, kaotavad idanemisvõime ja elujõu. Aga kui on hulk töötajaid, siis suudame sadude vaheajalgi kanda igaviku aitadesse oma kodumaa nooruse kalli lõikuse -- uue vaimukevade täisväärtusliku seemnevilja.

Palu ka sina: Issand, saada mind kohe oma valgetele väljadele, et oleks rohkem töötajaid.

Õp. E. Saag, noorsootöö sekretär.

Noored — Saiage vägevaks väies...

Aastaid kakskümmend tagasi pidin kord asendama oma isa, kes kutsetöö kõrval oli ka usuõpetaja koolis. Kord õhtul, järgmise päeva tundi ette valmistades sattusin palvemõtet käsitades Mk. 11, 24 väljendatud mõttele ja jäin selle sõna külge kinni. Kaldusin õigeks pidama, et peame saama, mida tahes palume, kui õieti palume (Jk. 4, 3). Nõnda oli nooruslikult vägev mõelda ja ka palvetada! Muletan oma võitlemisi palves — aga ka tühjekäsi palvealtari äärest ülestõustes ning alavääristuse, no rutunnet hinges, kui leidsin, et mul pole sinepiiva taolistki usuraasi! Ega siis mägesidki tahetud tõsta — otsisin vaid usukinnitust, tõestusi, isiklikke kogemusi, et palveid kuuldakse (Mtt. 21, 21).

Loobumusekahju hinges, pidin kasvama Jumalatahte tundmaõppimisel. Nüüd, aastaid hiljem, olen mõelnud oma nooreea otsimistele... Julgen arvata, et mitmed teisedki on otsimas samu radu...

1939. aasta hilissügisel ütles mulle keegi: Kas me kristlased ei peaks palvetama, et sõda lõpeks. Õige palve maksab palju. Palvel on vägi (Jk. 5, 16). Mõttevahetusel selgusid mu jutukaaslase mõtted. Tema arvates oli jutlusist küll. Igal juhul aga peaks suurendatama palveosaduse koosolemisi. Peaks proovitama palveväe kangusekatsumisi. Ta lõpetas oma mõtted sõnaga: Jumala vägevad sõna olome kuulnud küllalt. Palu nüüd Jumalat, et ta annaks sulle meelevalja teha imet, siis maailm

üks, kuis vaid on vägev! Oma mõtete kind-
nituseks juhtis ta ma. Kõikolepanu 1. Kor.
4, 20. Kas pole, see oleks alles kristlus,
mida kõlbaks taga nõuda — puht praktiil-
sil kaalutlusil! Küll sellise väe juurde
jookseksid kokku rahvad ja kuningadki —
paluma Jumalariigi vägevate palveväge oma
teenistusse...

Mu noored sõbrad! Arvan, et teiegi
leiata esitatud mõtteist oma igatsemiste-
le ja otsimistele sugulusmõtteid. Eks teie
gi ole Jakobi ustavusega võidelnud palves,
paludes lõppu vennavihkusevihale, ning
muidki küsimusi huulil kandes scismus Is-
sanda ees. Aga eks teiegi ole tühja kät-
ega sagedasti tulnud oma palvealtari ää-
rest...

Ärge ehmuge! See s m i s e i n i i -
n e s e k a s v a m i s e h u v i d e s
o o a b s o o n i i o l e m a ! T u l o -
t a g e m e e l e J o h a n n e s e t u n n i s t u s t : T e m a
p e a b k a s v a m a , a g a m i n a
p e a n v ä h e n e m a (J o h . 3 , 30) .
Ärge kahelge! Tootused täidetakse ka
aga esiti nõudke Jumalariiki ja tema õi-
gust, siis seda "kõike muud" antakse pea-
le selle. Maailmas sünnib küll nii, et
e s i t i n õ u t a k s e s e d a "kõi-
ke muud" ning selle kättesaamiseks vaja-
takse ka palveväge, mida peetakse maagi-
liseks vahendiks, mille abil kõik peab
saama võimalikuks.

Seda palveväge "kõige muu" kättesaamise
huvides taga nõutaksegi ja isegi Jumala
poole pöördutakse... Iseenesest mõistetav,
arvatakse, vaimulik inimene evib sellise
imettegeva palveväe. Siit väljudes on üs-
na selge, miks selline julge ettepanek te-
hakse: Pangen palvevägi kokku ja lõpetame
sõjal

Mu noored sõbrad! Ärge arvake, et ma

palvovda tahan salata. Ei! Ütelda tahan, et peame hinges paljude oobumisvalu kandma enne kui meie Isa tahtele alistuda suutes Jeesuse vaimus ja nimel palvetama õpime! Ja kui see viimati ometi sünnib Jumala armust - siis sünnib see, et Tema kasvab aga meie vähenemel! Ärgu arvatagu, nagu muutuks nüüd kristlase elu kitsaks, kuivaks, vaeseks askeetiliseks elu eitamiseks; ärgu arvatagu nagu kaotaks inimene nüüd õiguse initsiatiivile, nagu kaotaks ta võimalused oma nooreearammu rakendamisele - kuna nüüd ükspäinis Jumal ja tema tahe jäävad ning indiviid ja tema koos sellega, mis teda loovaks ja juhtivaks teeb, peaksid olematuks muutuma!

Mu noored sõbrad! Kutsun teid tänu palves kiitma oma Lunastajat ja väsimata palves taga nõudma ja taotlema ei midagi muud kui Jumalariiki ja ta õigust. Küll te kogete peagi ja elate läbi mida ma sõnades meelituseks teile ütelda ei suuda! Te muutute Jumalariigi osaduse lapsiks! Usus Jeesusesse leiate tee, kaduvuse keskel, osadusse igavikuga.

Terve meie elu maailmas pöördumise päevast päele on väevõtmine enesele, selle tunnini, kus hüdja hääl meid kaduvusest koju kutsub - igavikku, elama igavesti... Mu sõnad on piltlikud. Nad ei jaksä elamuste sisu iialgi teile edasi anda! Kellel aga osaduseelamus on, see mõistab mu mõtteid. Et aga võhikgi võiks leida sisu sümbolsele sõnale ja osa saada väest, millel on Jumalariigi olemus, siis on sellekski tee: Palve, Jeesuse nimel. -

Õp. J. Sõmer

Haige

Kui olen haige, tuled Sina mulle kalla.
Ei vaja arsti terve ju vaid üksnes nõrk.
Ma ootan, ootan Sind, kas tuled juba, millal?
Sa ainus õige arst, mu süda enam pole kõrk.

Kord jätsid, Jeesus, maha kodu Naatsaretis,
Kõik vennad, õed ja ema, hõõvlipingi, see,
Et tulle päästma neid kes kadund, patu ketis
Ja sögedate silmilt eemaldama kae.

Sul aega leidus küllalt, süda neile lahti
Kel abi oli tarvis, lohutust ja nõu.
Kõik tühjad targutajad jätsid, polnud mahti
Veel riidu lahutada selle kurja tõu.

Ka minu südames on idutsemas haigus,
Mil võsuks kade meel, juur ahnus, kõrkus lehk.
Oh Püha Vaimu tuule taeva puhas hingus
Vii udu, päikest too, et lõpeks pehk.

Su rist on koht, kus kokku saanud, veelgi
Nii surm kui elu; haigus tervis käsikäes.
Seelt jõudu ammendan, mis parendab mu haavad,
Lü soontes tuikab veri värskendatud väes.

Kui selle vaim, kes Sinu surnuist tõstis
üles,
Ka minu haige surmaihu elustab,
Siis käin ma selgesilmi julges meeles
Ja haigus, patutõbi unenäoks saab.

Toomas Böld

Ühest elamusest spordiväljakul.

"Võistlejaid on küll palju, aga tase on madal." Nõnda arvas minu kõrval istuv spordijuht käimasolevaist Eesti ülemaali-sest kümnevõistlusest.

"Aga pole viga, kõik on ju jälle otse-gu otsast pääle alustamine. Küll tasegi paraneb pikkamööda". Nõnda ta lohutas pi-gemini iseennast.

Ja siis me jälgisime jälle jooksu, hüp-peid ning heiteid.

Mõtlesin oma noortepäeva teemale Äksis "Põllud on valged."

Kui palju noori on sääl all võistleja-te keskel ja siin ülal tribüünil päält vaatamas. Sõdureid, noormehi, tütarlapsi. Põikide mõtted ja tunded keerlemas keha ümber, jõu saavutuste ümber. Mõnigi päält vaatajaist tundis ehk nagu minagi, et on ikka häbi asi küll, et su turi on vinna vajumas. Kuluks endalgi igapäev kõva tree-ring ära, et jälle ennast "vormi" lüüa.

"Põllud on valged." Ah mis on sellel ühist siis nende rekorde üritavate võist-lojatega, või selle hulga spordihuviliste päältvaatajatega?

Aga siiski. Mis oli nendel Jeesuse sõ-nadel ühist nende tuhandete uudishimulike Siikari clanikega, kes naise jutu peale ruttasid toda imelist prohvetit kaevu juurde kaema?

Noorus, tegutsemishimuline ja tugev on valmis. Nagu kumardunud viljapää annab ta tunnistust oma küpsusest.

Miks peaks oloma toma koristajaks Olüm-pas? Miks mitte Kristus? Miks peaks oloma

ta treeningu siht ainult saavutada Eesti meistri tiitlit? Miks ei võiks olla ta eesmärgiks viia teisi eesti kaasnoori Kristase meie Suurmeistri jalgole?

Ta teeks seda sama valmistusega, kui oleks ta ainult teisiti juhitud.

Põllud on valded, aga mitte lõikajale, kas Issanda nimel tulevad sinna oma sirbiga.

Soodsama spordijuht jutustas mulle ühte seika nüüdsest noorte juhtide laagrist. Teda paluti kõnelda lõkke ääres. Ta küsis millist teemat ta võiks käsitada.

"Kõike. Ärge ainult rääkige Jumalast," vastati tallo laagri ülema poolt.

"Mitte ainult Jumalast!" usu mind, jäin kokkudes seda vana noorte tegelast vahtima. Mis oli temaga juhtunud? imestas nüüd see sama mu sõber spordimees seda veel tagant järele.

Kindlasti saab see oloma vilots isaak, mis küpsob nüüdisajas jumalatult juhitud nooruso südamepõllul.

Saaremaal valmib põua ajal rannaäärsetel põldudel nii vilots vili, et see kitkutakse kõrs haaval klbukivide vahelt välja.

Mu vaimusilmi ees oli korraga süüraanepilt süäl spordiväljakulgi.

Kas pole meie maal siiski üks tase veel madalam kui sportlike saavutuste oma!

Kui Jumala inglid kord lõikuse tööle tulevad ja nad siis Eesti südame põllupinnale oma tööjärejega jõuavad, kas nad ei pea seda töötama nõnda nagu need lõikajad süäl mu haopinnaol kodusaarol?

Hirmus põud! Issand, anna oma vaimuvilma!

Op. Harri Heamer

Mu süda on valmis...

OH JUMAL, MU SÜDA ON VALMIS
TÄHJUD RÕHMUGA TEENIMA SIND -
ÜKS PALVE VAID HELISEB HINGES:
SU TÖÖLE TEE KÕLBAVAKS MIND!

MU JUMAL, EHK SÜDA KÜLL VALMIS -
EI SUUDA SUL ELADA MA,
VEEL PALJU ON KÕLVATUT MINUS
EI KÕLBA NII SINULE MA.

MU JUMAL, MIND VABASTA KÕITEST
MIS TAKISTAB JÄRGIMAST SIND -
SU TEENISTUS KALLIM MUL KÕIGEIST
TEE ISSAND, SEIKS KÕLBAVAKS MIND!

Selma Setnik

Sina pead vilja teadma!

Jeesus on rääkinud meile viinamäest ja viinamäe isandast, kes kõskis need puud, mis vilja ei kannu, maha raiuda. On loomulik, et igast külvatud seemnest ja istutatud taimest oodatakse vilja. Kasvatamine nõuab aega ja vaeva, üks annab oma saagi varem, teine hiljem.

Oleme ka taimed Täevaisa põllul. Ta ise on meid istutanud ja kasvatanud ja ortab meilteki vilja.

Mäletan üht usuõpetustundi oma algkooli

ajast. Õpetaja tuli klassi ja küsis: "Lapsed, mis võib raisku minna?" Vastuseid oli palju aga ei ühtegi mida õpetaja ootas. Viimaks ta vastas ise: "Inimene."

Tol korral ma ei saanud sest aru, mulle jäi meelde see küsimus ja vastus. Nüüd mõistan selle vaatused all inimese elu, mis tööpoolest võib raisku minna. Mis saab taimest kui Taevaisa ei kasta ja ei lasse päikest tema peale paista, sama juhtub ka nende inimestega, kes ise tahavad oma elulõnga kerida ja selle sassi ajavad.

Mina ja sina peame valvsad olema, et meiega seda ei juhtuks. Kuid seda on veel vähe - meie peame vilja kandma - et ka meid ligimistega seda ei juhtuks. Mitte et ma üksi saan puhtaks pestud, vaid ka mu õde ja vend. Ja seda võime siis, kui jääme Kristusesse ja Tema meisse.

Õde Salme Klaas

4. Sa Isa tahad siiski veel Mind süüdlas-
last vastu võtta; Sa ootad mind ju kodu-
teel - Jah, mulle vastu tõttad.

5. Sa andestad ja lohutad Ka julgust aral-
annad. Sa puhastad ja parandad, Tee avad,
tõstad, kannad.

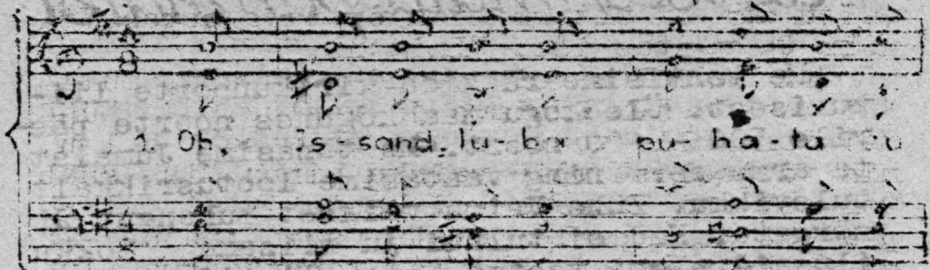
6. Ja kui ma Sinu jalgei maas Nii puhänd
pisut aega, Võin tugevana tõusta taas Ja
minna tööle väega.

Soome keelest tõlk. Harri Häamer

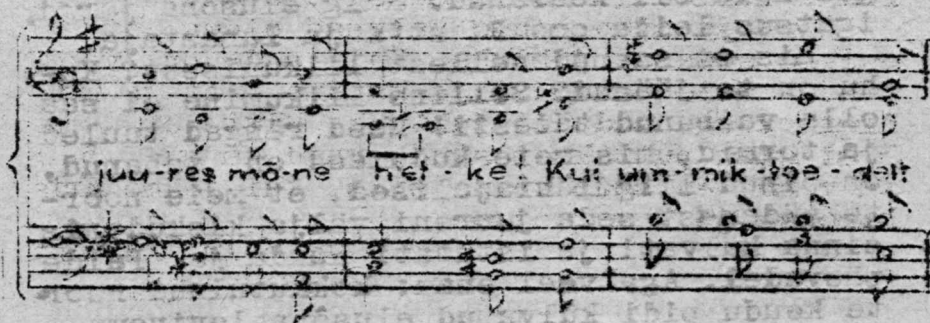
Oh, Issand, luba puhata...

Rohalikkult

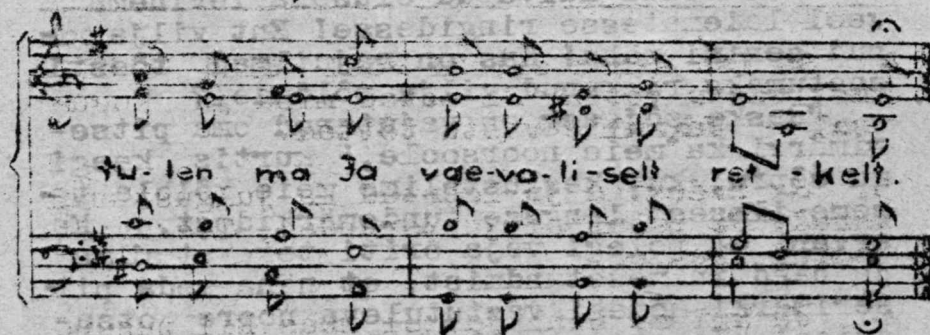
J. Karttunen

1. Oh, Is-sand, lu-ba pu-ha-ta tu

juu-res mä-ne het-ke! Kui un-mik-see-delt

tu-len ma ja vae-va-li-selt ret-kelt.

2. Mul meenub, kuis kord lapsena Ma läksin
ema juure, Ta sülle peitsin väsind pea Ja
unustasin mure.

3. Nii otsin nüüd, oh Jumal, ma kui laps
su Isa armu, Ja tean, et mind ei põlga Sa
Ehk ma küll teenind hirru.

Kirikunoorte realiseerimata püüandist

Me tohtisime rääkida kirikunoorte liikumisest. Üle kogu maa kogunes noorte päevile 500 - 600 noort. Me tänasime Jumalat ta armu eest ning vaatasime lootusrikkalt tulevikku. Püha Vaimu vaikset puhangut oli märgata. Nad ei tulnud ju niisama kokku ilusaid päevi veetma, see oli midagi muud, mis neid oli haaranud. Kõlg elusõna järgi, igatsus leida oma Päästja ja Lunastaja.

Mis on saanud sellest liikumisest? Kuhu on ta jäänud? Selline liikumine ei saa olla vaibunud täiesti! Need rängad tuuled ja tormid, mis meie kodumaad on tabanud, on olnud liig lühiajalised, et meie noorte südameist seda juureni välja kiskuda, mis sinna külvati ja istutati Kunda ja Paide päevadel. Aga veel enam: kokkutulnud noorte kaudu pidi külvatud elusõna levinema veel laiematesse ringidesse! Ent viljapõõnud senini näha! Kas on rajuilmad tõesti sootumaks rikkunud vilja põldudel?

"Raske sõjaaeg on vajutanud oma pitserimärgi ka meie noorsoole," kurtis keegi mu sõpru, kui keskustelime meie kõlbla ta-seme ilmest languse tundemärkidest. Ma arvan, et polegi vaja eriti terevat silma ja nääd inimesetundmist, et näha seda pitserimärki mõnegi vastutuleva noore otsaesisel. Ja see on alles algus! Kas olete üldse mõelnud sellele, kuhu me välja jõuame, kui seda langust ei pidurdata, mille levinemine üha enam maad võtab? -

Kirikunoored, siin on meil antud püha ja vastutusrikas ülesanne, realiseerida see pärand, mis meie omaks sai Kunda ja

Paide päevadel. Teie südameis on ju midagi liikuma hakanud. See, mida õnnistegijatele nende päevadega andis, pole ju teil südamest kadunud. Ma tean seda kindlasti! See hulk kirikunoori, kes mineval aastal Rannamõisa kokku tulid kõigi raskuste kiuste, on selle kõige parem tõestaja. Ja Rannamõisa tulid noored avatud südamega!

Aga nüüd on kõige viimane aeg, seda parandit ka realiseerida, mis meile osaks on saanud. See on taevaste andide imeline seadus, mida enam me neid jagame teistega seda rikkamaks saame ise. Seda vaid enesele pidades võime kaotada ka selle, mis meile anti. Me ükski ei tahaks ju kaotada seda õnnistust neilt noorte päevilt.

Ent veel on midagi, mis meid peaks üles raputama tardumusest ja panema võitlema vereni patu vastu. See on karm tõelikkus. Siin on vähe rääkida ainult ülesandest, ei - vaid pühast kohustusest hoida eesti noorsugu langemast sügavamale ja sügavamale. Oma eestpalvete, oma pühitsetud elu oma Jeesuse veres puhastatud südamega peaksid kirikunoorid seisma kaitsva müürina meie noorsoo ümber, et vaenlane ligi ei pääseks.

See ülesanne on suur ja raske, ent meie ei tohi kohkuda, sest et meil on vägev Issand. Käputäis Galilea kalureid vallutas kord maailma selle Issanda teenistuses olles, sest et nad kõike julgesid välja panna ja suurimat ohvritki ei kartnud. Mis peaks nüüd meile nii kallis olema, et me seda kaalule ei tahaks panna, selle suure ja püha eesmärgi saavutamiseks?

Ma usun, meil kirikunooridel ei saagi olla midagi nii kallist ja südamelähedast millest kuidagi ei taha loobuda, kui kaalul seisab eesti noorte südamepuhtus!

Ma usun seda ja ma loodan, et Aksis

taaselustab tunnistleja vaimu noortes, et
ed on valmis enda peale võtma see üles-
anne kõike kaalule pannes ja realiseerima
see pärand, mille omandasime endistelt
kirikunoorde päevilt.

Õp. H. Põld

Ärge kõnelge ohvritest. Üks on ennast
ohvedanud. Tema, kes tuli taevast maa pea-
le ja meie eest suri. Mina olen ainult vi-
lets kaju ja olen ainult pisut tasunud tä-
nuvõlast, mis mul on tasuda Temale. Ärge
rääkige ohvritest. Oli vaid eesõigus, sest
see tähendab midagi, olla misjonär.

David Livingstone

Nagu Jeruusalema templis kõik riistad
olid pühitsetud, ka kõige tühisemad, ja et
neid ei tohtinud enam kasutada ilmalikeks
otstarbeiks, nii on see ka praegu veel. Kui
keegi pöördumise läbi on sisse pääsenud
pühamusse, siis varustatakse ta templi
pitseriga: "Issandale pühitsetud." Kõik
peab kandma seda pitseri märki: meie kes-
kustelu, meie töö, meie puhkus; iga tegu,
iga mõte olgu Issanda päralt; Temal on
õigus kõiges kaasa rääkida.

Pühapäev

Üks päev Jehoova õuedes
on parim tuhandeist!
Ees Lunastaja jalgade
Kaob valu südamest.
Kui taevamanna hingele,
vihm januneva põllule,
nii pühakiri väeks saab
teed kõrverajalt juhatab:
ka ristitee
pea kulgeb rahusse.

Tund templis, osaduse sees
oo, auline suur hetk!
Taas alandume risti ees,
jääb varju maine retk.
Kätt ulatab vend vennale,
koos kummardume palvele.
Siin sakrament meid kosutab
ja jüngritena ühendab
uut armastust
toob ellu, õnnistust.

Üks päev Jehoova õuedes
on parim tuhandeist!
Oo, võiksime Su jalge ees
veel saada osa neist.
Siis hällist kuni hauani
on pühapäev meil alati.
Ehk elus veelgi ahastust
selkõige nõudes pühitsust
Jehoova ees
ne siiski õndsuses.

Jaan Ora

Mis teie vaatate üles taevasse:

Ap. teg. 1, 11

On esimene taevaminemispüha. Seal seisavad Jüngerid ja vaatavad üles taeva poole. Inimestuse ja murega nad näevad, kuidas nende õpetaja tõstetakse üles nende silme eest.

Nad seisavad seal, kõrvus veel Jeesuse viimased sõnad: "Teie peate olema minu tunnistajad," ja nad ei aimagi, et nad näevad viimast korda oma õpetajat. Hiljem alles nad tunnevad selle lahkumisesilmapiilguväärust ja peavad kalliks neid viimaseid sõnu, nagu ikka lahkujate omi. Nüüd nad agavaatavad üksisilmi ülesse, tahes kui oma pilkude mõjuga teda uuesti tuua alla maa peale, ja ei suuda veel õieti aimatagi selle kaotuse suurust, mis neid tabab.

Seal seisab äkki nende juures kaks meest valgeis riideis, kes ütlevad: "Kalilea mehed, mis teie seisate ja vaatate üles taevasse? Seesinane Jeesus, kes teilt on üles tõetud taevasse, see peab tulema selsamal kombel, kui teie teda olote näinud taevast üles minevat."

See oli suur lohutus, taevast saadetud. Nagu tänapäevanigi veel taevased saadikud tulevad sinna, kus on muret ja lootusetust ja tuletavad meelde kõigkõnelise Aitaja olemasolu.

Aegade jooksul on vaadatud sageli taeva poole. Põllumees vaatas sinna, kui ta oma külvitöö lõpetas ja vaikselt käsi ristatades palus ülevalt õnnistust kasvule, soovides parajal määral põikest ja vihma. Tänavu ta vaatleb sinnapoole teistsususe sooviga: ta palub lõppu lakkamatulle vihmasaadetele, mis ähvardavad rikkuda ta ta töö

ja vaeva. Usklikud tõstavad palvetades silmad taeva poole, "nende mägede poole, kust me abi tuleb."

Stanley Jones, suur usumees, ütles: "Kui vaatame sissepoole -- kaotame julguse, vaatame enda ümber, kaotame samuti julguse, kuid kui vaatame ülespoole -- saame rahu."

On möödunud palju aega esimesest taevaminemise-pühast. Me elame karmil sõjaajal ja see on muutnud ka me vaated ja tõekspitajad. Nad tahavad sageli vigasi kaduda, anda aset uutele, erisugustele. Nende uute vastu me peame võitlema, et nad ei vallutaks me sõnaseid. Tundub, nagu me ei saaks enam ülevõlt seda, mida saime enne. Meid vaatame taeva poole sageli väriseva südamega, ahastuse ja hirmuga.

Inimene, looduse kuningas, on vallutanud maailmaruumi, võib moodsate vahenditega tõusta sinna kõrgemale ja külvata sealt oma ligimesele surma ja hukatust. Me näeme inimest sooritamast seal lende, siis kaob ta me silmist ja edasi me vaid tunneme, mille jäädvõetud suitsunud ahervaremed ja vigastatud kaasinimesed.

Üeldakse: "Karmid ajad, karmid kohustused, karmid südamed." See on nii. Meie südamed on karmistumas; igapäevases võitluses, igapäevase leiva eest tahame mõelda vaid endale, armastus on kadumas. "Ja et illokohus väga võimust võtab, lähob mitme armastus külmaks." (Matt. 24, 12.) Mitme, mitte kõigi. Karm aeg ei tohi toota vaid karme südamed -- peame kramplikult hoidma, et me kõigi südamed ei jäägistuks.

Karm aeg on muutnud paljud paganaks. Paljud meist ei teagi seda ise ja haletsevad vaeseid paganaid, kes kummardavad kivide ja puide. Meie oleme hakanud usaldama ja lootma pilvedele ja vihmasele ilmale.

Millise õndsliku rahuga uinume öösel, kuul-
des vihmapiisku krabisemas vastu ak-
naid ja tuule ning tormi mühinat. Hoame,
paksud mustad pilved ja vihm varjavad ja
kõikväeline Aitaja on unustatud sageli t'i-
täiesti.

Oleme siis paganad, kui meil pole ela-
vat Jumalat. Seda, kes kord liiks üles tae-
vasse Isa juurde ja nüüd istub Tema pare-
mal küljel, tulles sealt kohut mõistna elav-
vaile ja surnuile.

Me peame jääma kristlasiks igas olukor-
ras. Ja kui tänapäevalgi, kui vaatame
jüngerite taoliselt ülesse taeva poole, ku-
hu meie Jeesus näib olevat kadunud. Kui
paksu pilve taha, (Ap. teg. 1, 9), peaks
meilt taevased saadikud küsima: "Mis teie
seisate ja vaatate ülesse taeva poole?"
et me siis kuuleksime ka seda töötust, "ta
tuleb samuti pilvedel kui Ta läks sinna."

Vaadakem siis ikka ülesse taeva poole,
mitte hirmuga, vaid ootuses ja kindlas
usus ärälunastamisele, valvates ja palu-
des (Matt. 24, 42).

Ellen Ok, Tall. Jaani N.K.

Me sooviksime hoameeloga, et Piha Vaim
oleks meie käsutuses ja seda kogu süda-
mest, kui arvame Teda väga vajavat. See ei
taha aga kuidagi sobida. Me ei e-peame
olema Tema teenistuses, Tema käsutuses ole-
ti, eriti aga neil silmapilkudel, kui ta-
hame võitu saavutada oma vana loomuse üle

Sõna ristist

Maailma rõõmudesse ja valudesse, joo-
vastusisse ja heitlusisse aheldunud inim-
kond on kõikidel aegadel suunanud otsi-
vaid pilke kõrgemale. Maailmal on rikkali-
kest tagavaradest palju pakkuda, ometi mit-
te kõike inimesele vajalikku, sellepärast
tunneb hing rahunust, millest ta tahab va-
baneda, ta soovib südamele rahu, ehkki ta
vaid hämaralt aimab, mis on rahu.

Inimene otsis Jumalat, otsis Teda oma
tarkusega ja tahtis jõuda Tema ette oma
õigusega, unustades oma lepitamatu süü. Ma-
ailmas ekslev inimlaps ei jõudnud Jumala
juurde, kuigi ta seda väga soovis, sest te-
ma lepitamata patt oli purustanud tee
täielikult. Jumal nägi otsimises ekslevat
inimlast ja parandas lõhutud tee oma ainu-
sündinud Poja, Jeesuse Kristuse ristisur-
maga.

Ristisurm on Jumalik armutegu, mil-
le lunastavat väge kogeb vaid usklik, teis-
tele jääb see vaid jõledaks jutluseks.
Kristuse rist jääb pahanduseks neile, kes
juutide kombel näevad Kristuse ristisur-
mas vaid jumaliku au alandamist ja jõledu-
seks neile, kes kreeklaste viisil oma
tarkuses ei näe pattu ja ei suuda mõista
Kristuse lunastavat ohvrisurma.

Kellele Kristuse rist on pahanduseks
või jõleduseks, selle eest on kaetud kin-
ni ka evangeelium ja tema tee viib hukku-
risele. Palugem lakkamatult, et võiksime
näha oma pattu ja nii kogeksime ristisur-
ma lunastavat väge, et meile võiks paista
Kristuse risti valgus täies säras.

V. Tanner,
Pärnust

Tunnistlusi noortelt

"Ja kui me teame, et Ta meid kuulob kõiges, mida me palume, siis me ka teame, et neil on käes need palved, mis me Temalt oleme palunud."

1. Joh. 5, 15

Olin alles väetü laps, kui ema õpetas mind paluma. Tegin seda siis harjumusest ning põimisin oma palvesse kõik igatsused ja soovid. See oli lapse palve oma tahtmise täitumiseks. Aastaid hiljemgi kandisin kõik oma mured Jumala ette ja ootasin nende lahendust. Mul endal oli aga elusti juba lahendus olemas, mille täitumist ma südamest palusin. Nii tegin kaua, ilma et oleksin palunud Jumalat avada mulle tee. Ma kasutasin Teda käsutäitjana, kord kurvastudes, kord pettudes, nähes oma unistuste kokkuvarisemist.

Siis alustas aga Tema minuga võitlust. Esmakordselt tundsin, et ma ei suuda paluda enam oma tahtmist, kui mu pisike tütreke oli suremas. Palusin põlvili maas, kuid see polnud enam nõue, see polnud enam käsutäitmise ootamine — see oli ainult vaikne alistumine. Tema ei võtnud minult ainult mu lapse, vaid ka mu kaaslast, hulk armsaid inimesi ja palju, palju muud. Aja jooksul tekkis mul arusaamine, et Temal on minuga omad mõtted. Ta õpetas mind iga kaotusega enam mõistma, et Ta siiski mu palvet kuulab, sest vaatamata kaotusele, asus südamesse järjest suurem ja sügavam rahu ning kindlus. Oli ajajärke, kus ümbes mind ei mõistnud mu rahulikkuse tõttu. Näiliselt olin kaotanud kõik, kuid mu suuri võite mu hinges ei ulatunud vaatama kee-

Maaailma teedel

Maaailma hämarail okasteil siin mina rändan
Äi nukralt ja noruspäi.

Taotledes sihti ma asjatult otsin ja ründa
pilvist kui päikest ei näi.

Hüüan täis kurvastust:

"Siin pole armastust!"

Pilkane pimedus — kajamas ohkeid ja nuttu
ning tormides vaenuviit.

Pilkavat naeru vaid kuulen ja ähvardusjuttu
Kuhu küll põgenen siit?

Hüüan täis ahastust:

"Siin pole armastust!"

Tumedaist pilvist ent säramas päikesekiiri
Mu Jumal nüüd kõneleb:

"Põgene siia!" Ta kutsub — teeb vaevale
piiri,

hingel mul hüüd heliseb:

"Oled vaid armastus —

Su juures halastus!"

Lehte Uibo

gi. Tema aga kuulis mind nüüd alati ja ma
olin veennunud, et Ta täidab ka mu palved,
sest süda oli alistunud: seal leidis vaid
soov, et kõiges võiks sündida Tema taht-
mine.

— Nüüd olen leidnud ka vastuse kõigile
oma kannatusile. Tõsiasi, et Jumal mind ko-
ju mu perega on rakendanud tööle oma viina-
mael, teeb rikkaks ja õnnelikuks. Nüüd
hõistan, et Tema on kuulnud seda mu suuri-
mat südamepalvet, mille sisu, vaatamata

igasugustele minu poolt ette kirjutatud soovidele, oli seesama: leida hingele rahu ja töötada Issanda auks. Tean nüüd et Tema mind alati kuuleb, kui palun, ja tean, et Ta vastab mu palveile nagu Ta sinini on täitnud mu palved. Tema valmistas mind ise selleks ette, et võiksin astuda Tema teenistusse. Tahan seista nüüd selles, oodates korraldusi ja juhatusi ülevalt. Tean, et Ta mindki mu nõrkuses võib kasutada, teha mind tugevaks ning töötada ise minu läbi neis ülesannetes, mida Ta minu kätte usaldab.

S.P., Tall. Jaani

Istusine kahekesi toas. Mu väikene pois ja mina. Ruttasin, et lõpetada käsilolev töö. Tema aga oli nii täis rõõmu ja valatust, et pidin teda korduvalt keelama. "Sa teed mu päris kurvaka oma kuulmatusega," laususin lõpuks tööd kõrvale pannes. Tema aga jooksis mu juurde, lõi oma käekesed ümber mu kaela: "Lakene kallis!" Lükkasin ta tasa eemale üteldes: "Sa kuula parem mu sõna . . ." Enam ei saanud ütelda. Ere valgusejuga oli viimase sõna ajal valgustanud mu oma lapse - isa vahekorra Jumalaga.

"Issand, kui palju kordi oled Sina pidanud ütleva mulle sama manitsuse!"

Tean, et armastan oma õnnistegijat, kelles tahan olla laps ja pärija. Palves sa- seli, kus tunnen Tema vahenditut ligiolu, ütlen Talle, et ta on mulle armsaim taev- vas ja maa peal. Aga kui palju on sellele järgnenud kuulekat, Tema tahte- alista- tud elu?

Kui palju on minu elus t e g u, mis tunnistab armastusest ja tänust Tema vas-

tu. Meenuvad ühe oma sõnad oma lastele:
"Teie pisarad on liiga odavad." Kui palju
olen mina oma Issanda ees valanud odavaid
pisaraid. Kui palju kordi olen Talle pi-
sarsilmil tõotanud olla kuulekas, veel
enam, anda kogu oma elu Tema teenistusse.
Aga ega ma seekordki saanud teisiti, kui
langeda jälle oma kurvastatud õnnistegija
jalgade ette ja paluda kõik andeks ja pa-
luda veel armu, et ma võiksin alata uut
elu lakkamatus ühenduses Temaga.

Linda Paul

*Aita meid -
olla ustavad Sinu töös!*

Issanda põllud on valmis lõikusele. Suur
Lõikuseisand palkab lõikajaid ning saadab
neid põllule tööle.

Palju on ta juba palganud neid, aga
paljud tema palgatuist on läinud tööle
teisele põllule, jättes hooletusse Issan-
da viinamäe. Mitmed on lengenud paremale,
teised pahemale poole. Mitmed on hakanud
noppima ohakaid vilja nisu hulgast. Kuid
sellega tallasid nad ka vilja - ja see
pudenes. Mitmed, saades Issandalt kutse
sellele suurele lõikusele, hakkasid alul
tööle tõesti Jumala väes. Sää! aga tuli
oma au otsimine. Sää! nägid need lõikajad
kogutud vilja ja unustasid, et see pole
mitte nendest, vaid et see on suure Lõi-
kuseisanda armu läbi.

Ja paljud hinged, kes olid hakanud käi-

ma meeleparandamise teed, said eksitatud ja õigelt teelt kõrvale juhitud.

Ja küsitav on, kas nende kogutud vilja jäi, sest Issand manitseb: "Et teie vilja jääks."

-- Millised lõikajad oleme meie, kui me üldse oleme lõikajad? --

Vahest me sooviksime olla need, kes on hulgani kogunud vilja ja ometigi Lõikuse isand on annud meile Ruti osa, kes lõikajate järel noppis üksikuid päid.

Võibolla on need üksikud pääd Issandale palju kallimad, aga meie vaid oleme kannatamatud ja vast tihtigi nuriseme Rutti osas.

Oh Sina suur Lõikuseisand!

Kui Sa meid kõlvatuid, patu läbi rikutuid tahad valmistada koguma kuldset vilja igavestesse aitadesse, siis pühitse meid, puhasta meid, valmista meid õieti sellele pühale tööle. Võta Sa ise saata ustavaid lõikajaid, sest just ustavaid on nii pisut. Palju on, kes teevad tööd Sinu nimel, aga mitte Sinu väes ja Sinu alanduses. Aita meid, oh Issand, koguda üksikuid viljapäid, mis on sageli vintsutada tuules ja tormis. Aita meid, et meil ei oleks osa nende saatusest, kes kord ütlevad: "Issand, Issand! -- kuid keda Sina pole eladeski tunnud."

Nii aidaku Tema meid töötada ustavalt, kuni Ta ise kord tasub lõikajate higi ja vaeva.

Elisabeth Enno

KUI TEIE PALVE ULATUB TAEVANI, SIIS ON TA KÜLLALDASELT PIKK.

Spurgeon

Rukkipõllul

Õrnalt õõtsub tuulehoogu
paitab pehmelt ruugeid päid.
Kõrski langetab end loogu
peidab hoolsalt teri häid.

Metsa ladvast piilub päike --
kuldseil kiiril naerab ta.
Kõrrel kastepisar väike
liikudes lööb särama.

Embab hellalt valminud vilju
rõõmsal pilgul põllumees.
Õhkub palvekõiski hilju --
tänuks suure saagi eest.

Martha-Resida Kumm
Põltsamaa Noorte Koondis

JUMALA SÕNAGA EI TOHI MEIE TOIMIDA SA-
MUTI KUI KANAPOJAD TERADEGA, ET NAD VÄL-
JA NOKIVAD JUST NEED TERAD, MIS NEILE
MAITSEVAD.

JUMALALAPSED ON KUTSUTUD IGAVESE ELU
SÄRA OMA ÜMBER LEVITAMA.

T E A T E I D.

Järgmise "Risti Valguse" numbri anname välja, kui Jumal lubab, Usupuhaastusepühaks Kaastööd palume ära anda 15. oktoobriks.

Käesolev "Risti Valguse" number ilmub Äksi suvepäeva erinumbrina.

RISTI VALGUS

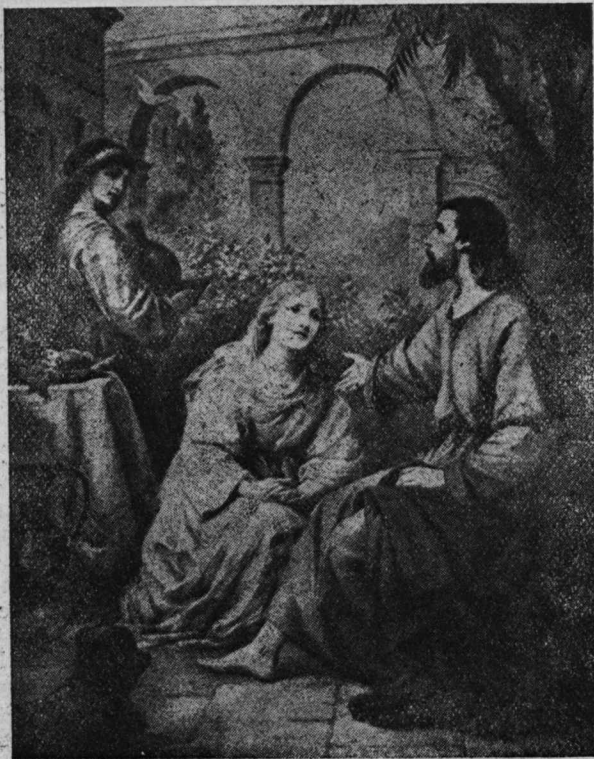
Tartu Pauluse I koguduse noorte ajakiri
Nr. 4 1943 III aastak.

SISUKORD:

Vaata, põllud juba valgõd	lhk. 2
Palve loikuse Issandale	3
Noored -- saage vägevaks vees.	" 5
Maige	" 8
Ühest elamusest spordiväljakul	" 9
Mu süda on valmis	" 11
Sina pead vilja kandma!	" 11
Oh, Issand, luba puhata (noot)	" 13
Kirikunoorte realiseerimata pärandist	14
Pühapäev	lhk. 17
Mis teie vaatate üles taovasso?	" 18
Sõna ristist	" 20
Tunnistlusi noortelt	" 22
Maailma teedel	" 23
Liita meid olla ustavad Sinu töös!	" 25
Rukkipõllul	" 27

Maanejoonis A n n e P õ l l u l t

Ilmumisaeg 2. septembril

LAULUD NOORTELE

Palvetagem rahva ja rahu eest!

Endiselt rahutu on maailma olukord. Ees seisavad veel tõsised võitlused. Rahvaste saatuste määramine on Jumala käes: „Jumal, kes vanast, on õige eluase ja tema käsivarte all on maailm, ja ta ajab su eest ära vaenlase ja ütleb: „Kaota ära!“ (5. Moos. 33, 27).

Ka jumalalapsed peavad minema läbi valu ja kannatuste, Palvetagem, et ükski raskus ei segaks meie lapse suhteid Isaga. Palvetagem, et hakkaksime mõistma Jumala vägevat juttu, mida ta kõneleb meile käesoleva aja sündmuste kaudu. Rahvaid purustatakse vormitakse nagu savi (Jer. 18, 6) ja üksikuidki inimesi proovitakse ning puhastatakse nagu metalli tules (Siiraki 2, 45). Issand aidaku, et karastuksime tugevaks nagu teras. Ta laastagu ja tehku meid õnnetuks, vabastagu tühiastjade teenistusest ja kaduvuse orjusest, et Püha Vaim võiks asuda meisse uue rõõmu ja jõuga. Sest „kui nisuiva ei lange maasse ja ei sure, jääb ta ükski, aga kui ta sureb, siis ta kannab palju vilja“ (Joh. 12, 24)!”

Kõigile meile on öeldud Jeesuse sõnad: „Maailmas on teil ahastust, aga olge julged, mina olen maailma ära võitnud“ (Joh. 16, 33). Kesk võitlust seisab meie kristlik noorus. Nüüd palvetagu iga noor kaasvõitleja ja vanemadki väsimatult kõigeväelise Jumala poole, et Ta annaks meile võidu — rahu.

Viisil: Su poole, Issand, südamest. P. 200.

Sa püha eluallikas, Su ette maha heidan Ja süda nutab pimedas: Oh anna ennast leida! Sind, eluõhk, ma himustan, Su poole janus kisendan: Oh anna ennast leida!

Oh Looja, ära lase Sa Mind kaduvuses surra, Mu vaimule end ilmuta Ja surma lained murra. Oh minu silmad lahti tee, Et nemad näeksid läbi öö Su armutrooni sära!

Su elusõna töötab, Et otsiv hing ka leiab, Et sisse saab, kes koputab Ja igatsedes hüüab. Seks palun väsimata ma: Mu hingele end ilmuta Ja anna ennast leida!

Viisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Ma tean, mis mina usun, Mis kõikumata jääb, Kus julgesti ma asun, Kui ilm ka hukka läeb. Ma tean, mis appi tõttab, Kui käes on surmaöö, Kui ebatarkus petab Ja nurja läeb ta töö.

Ka tunnen mina seda, Kes koda ehitab: See on see Issand, keda Kõik taevas kummardab, See kellel' seeravimid Au, väge annavad Ja kellel' keerubimid On pühad teenijad.

See on see armupäike, Mu Issand Jeesuke, See valgus, kelle läige Viib varjud kaugele. Et tõusku tuuli palju, Ei siiski kõigu ma, — Mu alus ja mu kalju On Önnistegija.

Viisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Oh jäta mind su omaks, Truu Önnistegija! Et miski mind ei pööraks Su sõnast, anna sa! Ka selges õpetuses Mind kaitse kindlasti, Siis siin ja ka seal taevas Sind tänan rõõmsasti.

Viisil: Mis vaevab sinu südant. P. 239 või Kirikukoor IV, nr. 11.

Kui südant piinab valu, Siis heida põlvili Ja Isa kätte elu Sa usu täiesti. Kõik mured tema ette Siis kanna palvevääs: Nii iga valumöte Sul kustub südames.

Kui silmapiir nii pime Ja vaim nii toeta, Siis Isa püha nime Täis usku nimeta. Küll näed, et pilved jälle Nii kiirelt kaovad, Ja haige südamele Siis inglid ilmuvad.

Siis puista süda välja Nüüd oma Isale, Kui muresid ka palju, Ta leiab siiski tee! Eks hinge Looja oska Sind kõiges trööstida, Ka siis, kui hing ei suuda Kõik välja ütelda.

Omal viisil.

Sina üksi jõuad päästa Mind, mu Önnistegija! Käed su poole tahan tõsta, Ühtelugu paluda: Kisu kõige valu juured, Kisu minu patud suured Mu seest välja, läkita Oma Vaimu mulle ka.

Eks sa ole vägev Issand, Rikas heldusest ja tõest? Eks sa oma vere valand Iga kadund hinge eest? Minagi see peale loodan, Kõikumatus usus ootan, Kuni viimaks mulle ka Oma heldust näitad sa.

Viisil: Mu elu Kristus ise. P. 9.

Arm olgu kõikidega, Arm meie Issandalt, Kes armastab meid väga Ja tuleb ülevalt.

Ei kitsa tee peal käia Saa meie sammugi, Kui tema arm ei hoi Meid elu otsani.

Su armu peale loodab Mu süda kindlaste, Ja kui mind häda ootab, Ei sa must ära jää.

Su ette, Issand, tulgu Mu palve lõpmata, Arm kõikidega olgu; Arm olgu minuga!

Viisil: P. lisa 53.

Jumal, Sind me kiidame, Sinu suurust, armu jõudu, Ilm Su ees vaob põrmusse, Imestab Su väe sõudu. Nagu olid ammused Sa, Igavest' jääd muutmata!

Heida armu meie peal', Oma Vaimuga meid võia; Vii meid oma käe naal, Kui meil usu rada käia: Sinu peale loodame, Sa meid aidad üksine!

Anna rahu rahvale, Võta maad Sa õnnistada; Aita meid, et vaenlane Ilmas ei või võitu saada: Kuule laste palve häält, Vii neid taeva ilma päält!

Viisil: Kes Jumalat nii laseb teha. P. 143.

Oh kuningas, kes elu jätsid Küll oma rahva elu eest Ja meile armust appi tõtsid, Sind kiidame kõik südamest! Meid oled päästnud surma käest Ja elu saatnud vere väest.

Ma südame nüüd sulle annan, Su süda lõhkes minu eest! Sind südames ma ikka kannan Ja luban sulle südamest Su lipu all, mu kuningas, Ka ikka käia võitlemas.

Oh oma mannaga mind sööda, Kui astun ma su lauale! Ja eluveega hinge jooda, Sa Issand Jeesus, armsaste! Su armu osavõtmine See jäägu rõõmuks hingele.

Viisil: Jeesus, surma äravõitja. P. 300.

Kõikumatu minu kalju — Püha Issand, Jeesus Krist. Kuigi kiusatusi palju — Võitlemises võidab rist. Selle ette kummardada Tahan ja end alandada, Et ka viimses võitluses Võitu saaksin Jeesuses.

Sellest ristist hoovab vägi Südamesse mulle veel. Sest ma tean, mis valu nägi Minu Issand Kolgatal, Kui ta võttis kannatada, Võla vangist vabastada Mind, et viimses võitluses Võitu saaksin Jeesuses.

Elusta mind, Kannataja, Püha risti võidu väes; Kinnita mind, Lunastaja, Kui mul surma häda käes. Ja siis kiites tahan laulda, Kuni kantakse mind hauda, Et ma viimses võitluses Võitja oleks Jeesuses.

Viisil: See aeg on tõest' ukse ees. P. 208.

Muud teed, kui tahad, otsi sa, Kust elu loodad leida; Mu süda tahab rõõmuga Kristuse poole hoida; Ta suu ja sõna tõsine, Ta käsi jõuab tõeste Kõik vihamehed võita.

Oh ära pööra palet sa Ka ristiski m'ust ära, Vaid armust südant kinnita, Kui vaevab ilma kära! Ja vaeva järel kosuta Ja nutu järel rõõmusta: Siis igavest sind kiidan.

Omal viisil: P. lisa 90.

Su töö on see, oh Jeesus Krist, See töö, mis meie käes, Ja et see Sinu töö on tõest', Siis nurja ta ei läe. Kuid enne nisuivake, Kui tõuseb viljaks ülesse, Peab mulla põues surema Ja iseennast ohvririma, — Peab surema, Peab ennast ohvririma.

Sa, Jeesus, käisid taevateed, Sind koormas ristipiin: Nii jõuavad kord sinna need, Kes Sinu omad siin. Oh anna siis meil' osa Sa Su ristist ja Su riigist ka; Vii meid ja oma riigi töö Su risti läbi võidule, — Su riigi töö Vii ristil võidule.

Kui nisuiva ise ka Sa hauda langesid; Oh eluvägi, elusta Siis ilma miljonid! Las üles hüüda iga maad, Et kõik Su nime tunnevad. Su nimel õndsas rõõmuga Ka meie valmis võitlema, Kui tahad Sa, Me valmis võitlema.

Viisil: Jeesus Önnistegija. P. 161 või lisa 53.

Tugevad on Jeesu käed, Need mind igavesti hoidvad, Kui kõik sõbrad lahkuvad Ja mind ükski maha jätvad, — Ei mu Jeesus lahku m'ust, See on minu kindel troost.

Mõistab hukka vaenlane, Kristus on mind õigeks mõistnud; Kiusab kurat kurjaste, Jeesus teda ära võitnud; Tema kostab minu eest, See on minu kindel troost.

Ei mind ükski vägi või Tema armust lahutada; Tema sõna räägib nii, Kes võib selle vastu panna? Ei ta ial lahku m'ust, See on minu kindel troost.

Viisil: Oh õnnis maja. P. lisa 78.

Mis tunneb hing, kui viimaks lõpeb sõda, Kui võidetud on viimne vaenlane, Ja tema värayasse jõuame; Kui võõrsilt minnes näeme Isa koda, Kui viimast tolmuraputame jalgelt Ja reisikepi käest paneme, Kui viimast higi kuivatame palgelt, Et ära käidud raske kõrvetee!

Mis tunneb hing, kui silmad saavad näha, Mis ükski silm siin pole näinud veel! Kui elukroonid pannakse meil' pähe, Kui maitseme, mis siin ei mõelnud meel! Küll maksab vaeva näha, kannatada, Küll maksab püüda ihu, hinge väest, Küll maksab kindlalt käia kitsast rada! Ja võidelda, et kroon ei kao käest!